

GILLIAN KING

Auteur van
*Geloof me
maar*

O, o,
Olivia

*Liegen tot
de bom barst*

Romantisch, charmant en vol humor

O, O, OLIVIA

Van deze auteur is eerder verschenen:

Geloof me maar

Lees van uitgeverij Zomer & Keuning
ook de chicklitromans van

Iris Boter

Mariëlle Bovenkamp

Marijke van den Elsen

Jolanda Hazelhoff

Petra Kruijt

Els Ruiters

Rianne Verwoert

of check www.nederlandsechicklit.nl voor de nieuwste titels!

Gillian King

O, o, Olivia

Zomer & Keuning

ISBN 978 90 5977 629 6

NUR 301

Omslagontwerp: Julie Bergen

Omslagfoto: Paul Burley Photography / Getty Images

© 2011 Uitgeverij Zomer & Keuning, Utrecht

www.nederlandsechicklit.nl

Alle rechten voorbehouden

1

Met bijzonder veel moeite open ik mijn ogen. Ik staar verdoemd naar een melkwitte, cilindervormige lamp aan het plafond. Een paar seconden lang bestudeer ik de stoflaag aan de binnenzijde van de lamp. Dan dringt het met een hevige schok tot me door: ik heb helemaal geen melkwitte, cilindervormige hanglamp.

Ik blijf vol afgrijzen naar de hanglamp staren en flarden van gisternacht flitsen als een film voorbij. Tot mijn afschuw hoor ik opeens een licht smakkend geluid naast me. In een reflex pers ik mijn oogleden op elkaar en ik knijp paniekerig in de lakens. Shit, ik lig in een wildvreemd bed, in een wildvreemde kamer, en er ligt overduidelijk iemand naast me. Ik voel mijn hartslag explosief toenemen en laat mijn hand voorzichtig over mijn lijf glijden, steeds lager en lager. Ik ben naakt, spiernaakt. O nee.

Mijn ademhaling wordt onrustig. Warrige beelden van gisteravond schieten door mijn hoofd. Ik was met Kirsten op het Plein en daarna doken we dat stampvolle café in. Het was er veel te druk. Bloedheet. Kirsten was moe en wilde naar huis, maar ik heb haar overgehaald om te blijven en toen...

Ik pijnig mijn hersenen om meer beelden voor me te zien. Verdomme, waarom drink ik ook altijd zo veel? Met mijn ogen wijd opengesperd denk ik uit alle macht terug aan gisternacht. Ik ben me pijnlijk bewust van het feit dat ik niet de enige aanwezige ben in dit slaapvertrek. Misschien kijkt hij op dit moment wel naar me.

Ik zou mijn gezicht natuurlijk zijn kant op kunnen draaien, de confrontatie aan kunnen gaan, maar ik durf niet. Ik durf echt niet. Straks ligt Alex naast me, of Ewout. De gedachte alleen al dat het Ewout zou kunnen zijn, maakt me op slag misselijk.

Vage, onsamenhangende beelden passeren de revue. Kreunend sluit ik mijn ogen. Als ik wil weten wie er naast me ligt, zit er echt maar één ding op. Tergend langzaam draai ik mijn gezicht naar rechts en ik tel tot drie. Met ingehouden adem open ik mijn ogen. Een seconde later staar ik in het slapende gezicht van een wildvreemde man. Een bijzonder aantrekkelijke wildvreemde man, als ik hem nauwkeuriger inspecteer. Vrijwel meteen word ik overspoeld door tientallen levendige beelden. Hij was ook in dat café, kwam pas laat met een groep vrienden binnenstappen. Hij glimlachte naar me en ik grijnsde naar hem. Flirterig, overdreven, uitdagend. Ik wist dat ik verkeerd bezig was, maar ik deed het toch. Ik ging steeds dichterbij hem aan staan. Zogenaamd toevallig raakten we elkaar aan. Zijn hand langs mijn been. Mijn vingers langs zijn welgevormde rug. Hij fluisterde verhalen in mijn oor. Ik verstond er af en toe geen woord van, maar genoot met volle teugen van zijn nabijheid. Schuldgevoelens onderdrukte ik, er was geen ander, er was geen relatie. Ik was er met mijn vreemdeling, mijn buitengewoon sexy vreemdeling. Geen liefdesverhouding, geen vastigheid, geen opgelegde verplichtingen, geen *Mr. Right. Just me and Mr. Right Now*. Zenuwachtig had ik een wijntje gedronken, en nog een, en nog een. Ik wist wat er ging gebeuren, maar ik hield het niet tegen. Zijn lippen op die van mij. Mijn ademhaling onrustig en gejaagd. Wild, onstuimig, passioneel. Niet de sleur van het bekende en vertrouwde, niet zoals met...

Blinde paniek maakt zich van me meester. Maarten. Wat heb ik in hemelsnaam gedaan? Dit vergeeft hij me echt nooit. Gehaast kom ik overeind en ik rol mezelf uit bed. Hoe laat is het? Waar ligt in vredesnaam mijn tas? Paniekerig zoek ik mijn spullen bij elkaar en trek ik mijn kleren aan. Zonder om te kijken, ren ik met een opgejaagd gevoel de voordeur uit. Frederikstraat? Ik kan me helemaal niet meer herinneren dat we hier zijn uitgestapt.

Met een misselijk gevoel graai ik mijn mobieltje uit mijn tas.

Zeven gemiste oproepen. Vier nieuwe berichten. Allemaal van Maarten.

Onrustig druk ik de toetsen van mijn telefoon in. ‘Neem op, neem op,’ fluister ik ongeduldig.

‘Met Kirsten,’ klinkt het slaperig.

‘Met mij,’ zeg ik op gehaaste toon, terwijl ik de neiging om keihard te gillen met moeite onderdruk.

‘Liv,’ antwoordt Kirsten gapend, ‘ik lag nog te slapen, hoe laat is het eigenlijk?’

‘Kwart over tien en ik heb echt zo’n ongelooflijk groot probleem.’ Mijn stem klinkt hoog en paniekerig.

‘Wat is er dan? Waar ben...?’

Ik laat Kirsten niet uitpraten en val haar onrustig in de rede. ‘Ik vertel je zo alles, ik kom er nu aan.’

Voor Kirsten iets kan terugzeggen, heb ik opgehangen en ren ik zo snel als ik kan in de richting van de tram. Met een betrapt gevoel staar ik naar mijn telefoon. Het ontbreekt me aan moed om mijn berichten af te luisteren, ik ben veel te bang voor wat ik te horen krijg.

Met een bleek gezicht staart Kirsten me aan. ‘Wacht even,’ zegt ze langzaam, ‘je bent met hem mee naar huis gegaan? Meen je dat nou echt?’

‘Ik meen het,’ zeg ik op schuldbevuste toon.

‘Maar ik zag je in de taxi stappen. Hè? Ben je vervolgens weer uitgestapt?’

Nee,’ piep ik zacht. ‘Hij is ook bij me in de taxi gestapt.’

‘Hij is bij je in de taxi gestapt?’ herhaalt Kirsten stomverbaasd. ‘Hij heeft wel lef, zeg.’

‘Nou, eigenlijk,’ ga ik beschaamd verder, ‘eigenlijk heb ik hem uitgenodigd. Hij kwam een paar seconden later naar buiten, zag me zitten en begon tegen me te kletsen. De taxichauffeur werd ongeduldig en toen zei ik dat hij maar naast me moest komen zitten.’

‘Heb je dat gevraagd?’ antwoordt Kirsten met een blik vol ongelooft.

‘Ik had echt heel veel gedronken,’ protesteer ik zwakjes.

‘Ja, maar dat doe je elke week, dus dat is geen excuus,’ klinkt het

grinnikend. Kirsten heeft op slag meer kleur in haar gezicht. Haar ogen glanzen en ik zie aan alles dat ze brandt van nieuwsgierigheid.

‘En nu?’ vraag ik, meer aan mezelf dan aan haar. ‘Wat moet ik nu tegen Maarten zeggen?’

‘Heb je hem al gesproken?’

‘Nee, nog niet. Hij heeft wel al duizend keer gebeld en berichten ingesproken.’

‘Wat zei hij dan?’

‘Geen idee, ik heb nog niet geluisterd, ik... Ik durf niet.’

‘Ga je het hem vertellen?’

‘Ik weet het niet, wat moet ik dan zeggen? Goh liefje, sorry dat ik er vannacht niet was, ik was namelijk even aan het seksen met een ander. Stelde niets voor, hoor, gewoon alleen seks. Weet niet eens meer hoe hij heet, maar eh... Zal ik zo trouwens nog even bij de bakker croissantjes halen voor ons? Ben over een kwartiertje thuis.’

Kirsten schiet keihard in de lach en ook bij mij verschijnt er een kleine glimlach op mijn gezicht, die al snel verdwijnt als mijn blik op mijn iPhone valt. Maarten zit nog steeds te wachten op mijn telefoontje. Misschien heeft hij de hele nacht niet geslapen, hij is vast doodongerust.

‘Wat heb ik gedaan?’ mompel ik van slag. ‘Ik raak hem kwijt, dit vergeeft hij me nooit.’

Kirsten staart voor zich uit en neemt met een bedenkelijke blik een slok van haar koffie. ‘Misschien moet je het anders gewoon niet vertellen,’ klinkt het voorzichtig. ‘Dan zeg je dat je straalbezopen was en hier hebt geslapen.’

‘Ik weet niet of ik dat kan,’ fluister ik ongemakkelijk. ‘Ik... Ik kan het toch niet maken om dit te verzwijgen.’

‘Als je het hem vertelt, raak je hem kwijt, dat staat vast.’

‘Maar als ik het hem niet vertel, dan moet ik voor altijd zo’n geheim met me mee zeulen. Ik weet niet of ik dat kan.’

‘Dan vertel je het hem. Maar realiseer je wel wat de gevolgen zijn,’ klinkt het zakelijk.

‘Maar als ik het nou uitleg? Als ik nou vertel dat ik stomdronken was, dat ik niet wist wat ik deed. Dat het eenmalig was, een vergissing, een ongelooflijke domme fout. Misschien begrijpt hij het wel,’ fluister ik wanhopig en tegen beter weten in.

Kirsten zwijgt en schudt haar hoofd. ‘Je weet best dat hij je dit nooit vergeeft,’ antwoordt ze op vastberaden toon. ‘En daarnaast, zou jij het hem vergeven?’

‘Nooit,’ fluister ik vrijwel meteen.

‘En hij dus al helemaal niet, want je weet hoe hij is.’

‘Dus ik moet het verzwijgen, denk je?’ Kan ik dat? Kan ik zoiets groots voor hem verzwijgen? Doen alsof er niets is gebeurd? Gewoon doorgaan, net als altijd, denk ik gespannen.

Ik word opgeschrikt door het geluid van mijn ringtone. Zonder te kijken, weet ik al wie me belt.

‘Het is Maarten,’ zegt Kirsten op samenzweerderige toon. ‘Neem je niet op?’

‘Ik weet niet wat ik moet zeggen,’ antwoord ik paniekerig.

‘Zal ik opnemen en zeggen dat je slaapt?’

Ik aarzel en staar een paar seconden twijfelend naar de grond.

‘Doe maar,’ fluister ik uiteindelijk, en een naar en misselijk gevoel maakt zich op slag van me meester. Zenuwachtig kijk ik toe hoe Kirsten opneemt.

‘Met Kirsten,’ klinkt het onzeker. Aan haar stem te horen, voelt ze zich duidelijk niet op haar gemak. Ik hoor Maartens stem, maar kan helaas niet horen wat hij zegt.

‘Ze eh, ze slaapt nog,’ antwoordt Kirsten. ‘Het was een beetje uit de hand gelopen gisteren.’ Weer hoor ik Maartens stem. Ik zie voor me hoe hij in de woonkamer zit. Grijs joggingbroek, wit T-shirt. Een denkrimpel op zijn voorhoofd. Bezorgde blik in zijn grijsblauwe ogen.

‘Nee, het gaat goed met haar, maak je geen zorgen. Ik vraag wel of ze je belt als ze wakker is,’ zegt Kirsten op moederlijke toon.

‘Ja, jij ook. Dag,’ zegt ze zacht en ze verbreekt de verbinding.

‘Was hij kwaad?’ vraag ik fluisterend.

‘Eerder bezorgd,’ zegt Kirsten.

Ik voel hoe de tranen in mijn ogen springen.

‘Iedereen maakt fouten,’ klinkt het sussend.

‘Maarten niet,’ antwoord ik verdrietig. ‘Ik ben de slechtste vriendin ooit.’

‘Hij is dolgelukkig met je, over een paar jaar ligt dit incidentje ver achter je. Dan zijn jullie getrouwd en hebben jullie twee licht-

blonde koters. Eén waarschijnlijk rustig, bedeesd en bedachtzaam, de ander wild en onstuimig. Maar hé, verschil moet er zijn.'

Kirsten kijkt me glimlachend aan en net als ik wil teruglachen, dringen haar woorden tot me door. Koters. Kinderen. Zwangerschap. 'O, nee. Ik weet helemaal niet of ik een condoom heb gebruikt. Straks heb ik geen condoom gebruikt,' gil ik volslagen gestresst uit.

'Ben je niet aan de pil?' roept Kirsten verbaasd uit.

'Nee, ik had steeds last van hoofdpijn en ik dacht dat het misschien aan die hormoentropen lag. Straks ben ik zwanger.'

'Of je hebt aids,' voegt Kirsten fijntjes toe.

Ik voel het bloed langzaam wegtrekken uit mijn gezicht. Met een panische blik staar ik Kirsten aan.

'Je hebt heus geen aids, het was een grapje. Het zou wel heel toevallig zijn dat uitgerekend jouw onenightstand besmet is met hiv.'

'Waarom niet? Weet jij veel met wie hij het bed deelt. Misschien heeft hij elke week een ander schatje,' kreun ik angstig.

'Niet meteen van het ergste uitgaan. Je hebt hooguit een soa,' zegt Kirsten op geruststellende toon.

'Een soa,' herhaal ik met afschuw.

'En er bestaat ook nog zoiets als een morning-afterpil, dus maak je maar niet druk over een zwangerschap,' gaat Kirsten verder op een toon alsof ze me uitlegt hoe ik een appeltaart moet bakken. 'Weet je dat ik daar trouwens laatst een artikel over las. Een vrouw lag te bevallen in het ziekenhuis met manlief aan haar zij. Beiden zo wit als sneeuw. Komt er opeens een gitzwart baby'tje tevoorschijn. Hoe gênant is dat? Moet je gewoon op dat moment aan je man opbiechten dat je bent vreemdgegaan. Echt bizar lijkt me dat. En stel nou, hè. Stel nou dat ze vreemdgegaan was met een blanke man. Dan had ze nooit iets hoeven opbiechten en had ze gewoon net gedaan alsof dat kindje van haar man was. Hoe kun je jezelf dan ooit in de spiegel aankijken?' ratelt Kirsten verder, terwijl ze een broodje kaas voor zichzelf klaarmaakt. 'Jij ook wat eten?'

Het duizelt me aan alle kanten. Straks ben ik zwanger. Straks heb ik een soa of, nog erger, hiv. Ik heb hiv, ik weet het zeker. Dit is mijn straf. Hoe lang heb je dan nog te leven? Tien jaar? Twintig jaar? Wat moet ik tegen mijn ouders zeggen? Het zal hun hart bre-

ken. Hun enige dochter: aids. Ik kan beter niets zeggen, gewoon verdwijnen. Verhuizen naar de andere kant van de wereld. Uiteraard een land met goede medische zorg. Australië misschien, of Japan, of...

‘Wil je thee?’ klinkt het ongeduldig.

‘Wat?’ antwoord ik verstoord.

‘Of je een kopje thee wilt?’ vraagt Kirsten zuchtend.

‘Thee? Thee? Je denkt toch niet dat ik nu de behoefte voel om te gaan zitten theeleuten? Mijn leven is voorbij, finito, basta,’ antwoord ik op dramatische toon. ‘En ik begrijp niet waarom jij er zo rustig onder blijft,’ ga ik ietwat beledigd verder.

‘Zo is de rolverdeling nu eenmaal,’ grinnikt Kirsten. ‘Kirsten Dankers, zevenentwintig jaar, uw nuchtere rots in de branding. Olivia van Santen, eveneens zevenentwintig jaar, uw dramaqueen pur sang.’

‘Ja, en normaal ben ik je ook zeer dankbaar voor je nuchtere inslag. Maar kun je nu, voor één keer in je leven, je nuchterheid even achterwege laten en... en...’

‘En samen met jou een potje hysterisch zitten doen?’ lacht Kirsten. ‘Ik geloof niet dat je daar wat aan hebt.’

‘Nou, ik heb er anders ook niets aan dat jij net doet alsof er niets aan de hand is. Want er is heel veel aan de hand.’

‘Op het feit dat je naast de pot gepiest hebt na, is er op dit moment nog helemaal niets aan de hand. Voor hetzelfde geld heb je wel een condoom gebruikt. En al heb je geen condoom gebruikt, dat houdt niet automatisch in dat je dan iets hebt opgelopen. Jij hebt toch ook geen soa? Dus waarom zou hij dat dan wel hebben? Maar je moet je natuurlijk wel even laten testen.’

‘Natuurlijk ga ik me laten testen, zo snel mogelijk. Je moet er toch niet aan denken dat ik Maarten een soa...’ Ik maak mijn zin niet af en staar met een mistroostige blik naar de salontafel. Ik moet het hem vertellen, ik kan dit niet voor me houden. Gehaast spring ik op van de bank. ‘Ik ga naar huis,’ zeg ik op vastberaden toon. ‘Ik moet Maarten de waarheid vertellen. Ik bel je later.’

‘Weet je het zeker?’ vraagt Kirsten voorzichtig.

‘Honderd procent,’ beaam ik met een strijdlustige blik in mijn ogen en ik loop met kordate tred richting voordeur.

Het is druk in de tram. Ik voel me met de seconde misselijker worden. Hoe zal hij in vredesnaam reageren? Misschien wordt hij wel woedend, laat hij me niet uitpraten en rent hij witheet het huis uit. Wat als hij daarna nooit meer met me wil praten? Wat als hij me de kans niet wil geven om het weer goed te maken? Met een zorgelijke blik staar ik uit het raam. ‘Het komt goed,’ mompel ik zacht. Onze liefde is hiertegen bestand. Hij gaat het me vergeven. Hij moet het me vergeven. Na al die jaren kan zoiets niet het einde betekenen, dat mag gewoon niet. Met een angstig voor gevoel sluit ik mijn ogen, terwijl mijn gedachten langzaam afdwalen naar de aanleiding van onze allereerste date.

*

Twintig lentes jong was ik, en ik had dé stageplek van het jaar. Reclamebureau Siebel en Jansen zag in mij blijkbaar de perfecte stagiaire, want ik had maar liefst tweeëndertig andere kandidaten achter me gelaten. Vol trots stapte ik op mijn allereerste stagedag mijn kamer binnen, om vrijwel meteen volledig in extase te raken. Daar stond hij: mijn absolute droomman. En niet alleen die van mij. Elke vrouw zou op deze woest aantrekkelijke man zijn gevallen. Donker, gespierd, mysterieus, zeegroene ogen en ongelooflijk sexy in een perfect vallend donkergrijs pak.

‘Olivia?’ klonk het vragend.

Met een betrappt gevoel draaide ik me om en ik staarde in het rimpelige gezicht van mijn stagebegeleider.

‘Ik wilde je even de hand schudden, maar je was klaarblijkelijk afgeleid,’ klonk het geamuseerd.

‘O, hoi Pieter,’ fluisterde ik beschaamd en ik schudde hem met een vuurrood gezicht de hand.

‘Ik zal je even voorstellen, dit is Kevin.’ Hij liep met grote passen op Mister Perfect af, die van dichtbij zo mogelijk nog sexier was.

‘Kevin Zeilstra,’ klonk het vriendelijk en hij stak zijn welgevormde hand naar me uit.

‘Olivia van Santen,’ zei ik verlegen.

Wat was er met me aan de hand? Ik? Verlegen? Nooit eerder had een man zo’n intense uitwerking op me gehad. Zag ik dat nu goed?

Keek hij me net iets te lang aan? Snel ging ik in een zo verleidelijk mogelijke pose staan. Buik iets ingehouden, billen een paar centimeter naar achter. Eén hand haalde ik achteloos door mijn halflange blonde haar en met de andere streek ik even quasionverschillig langs mijn lippen. Mister Perfect schonk me een betoverende glimlach en liep vervolgens de kamer uit. Zelfs zijn loopje is sexy, dacht ik vol bewondering.

In de maanden die volgden, dreef ik mijn vriendinnen tot bittere wanhoop.

‘Zeg dan tegen hem dat je hem leuk vindt,’ riep Kirsten wanhopig uit nadat ik voor de vijfde keer die week hardop had gefantaseerd over Mister Perfect.

‘*He’s totally into you,*’ zei Mylène op zelfverzekerde toon. ‘Hij geeft je niet voor niets zo veel complimentjes.’

En dat was een waarheid als een koe. Sinds dag één had ik het gevoel dat Kevin me in de gaten hield. Het begon met beleefde glimlachjes in de lift, wat al snel overging in een guitige, brede lach en een kort ‘alles goed’ in de gang, en niet lang daarna voerden we bijna elke dag korte gesprekjes bij de koffieautomaat. Was het toeval dat hij altijd trek had in een bakje koffie als ik net een kopje thee haalde? Absoluut niet. En dan waren er nog de vele complimentjes. ‘Nieuwe rok, Liv? Staat je goed. Naar de kapper geweest? Staat je mooi, die lengte. Nieuwe mascara? Je wimpers lijken vandaag zo lang.’ Welke man ziet in hemelsnaam dat je een nieuwe mascara gebruikt? *Yep, Mister Perfect was totally into me!* Alleen nu moest ik hem nog zover krijgen dat hij zich over die aandoenlijke verlegenheid heen zou zetten.

‘Wat denken jullie? Als ik nou eens bij dezelfde sportschool ga sporten, zou dat helpen? Dan zie je elkaar in een andere setting dan op het werk, breekt het ijs misschien een beetje.’

‘Ja, heerlijk charmant met zo’n knalrood gevlekt hoofd en vieze zweetvlekken onder je oksel,’ grinnikte Kirsten.

‘Of... Ik weet het, ik weet het. Wat als ik nu net doe of ik helemaal vastloop met die stageopdracht en ik hem om hulp vraag?’

‘Tja, dan weet je zeker dat ze je niet zullen vragen om te blijven als je stage afloopt,’ antwoordde Mylène hoofdschuddend.

‘Ik weet niet, hoor, maar dit is toch niet het jaar nul? Waarom

vraag jij hem niet gewoon mee uit? Stuur die jongen gewoon een mailtje. Probleem opgelost,' zei Kirsten en ze nam met een diepe zucht een slok van haar wijn.

'Ik? Hem een mail sturen...?' herhaalde ik aarzelend.

'Ja, gevalletje weinig inspanning, maximaal resultaat,' klonk het zakelijk.

'Ik vind het een briljant idee,' zei Mylène na een korte stilte. 'Inderdaad. Waarom niet? Waarom zou jij als vrouw niet de eerste stap kunnen zetten?'

Ik nam peinzend een slok van mijn wijn. Tja, waarom ook niet eigenlijk? Ik had niets te verliezen, het was zo overduidelijk dat hij weg van me was. Ik ging het doen, ik ging het gewoon doen.

De volgende dag kwam ik ietwat gespannen op mijn stageplek. Na een nacht onrustig geslapen te hebben, was het briljante idee om Kevin te mailen opeens een stuk minder briljant. Maar ja, ik kon ook echt niet meer terugkrabbelen na die grote mond die ik had opgezet bij Kirsten thuis. Ik, vrouw van de wereld, zou wel even laten zien hoe je een man veroverde. *'Watch and learn,'* had ik geroepen tegen een half slapende Mylène. En vervolgens had ik met mijn dronken hoofd een halfuur lang ongevraagd advies gegeven aan Kirsten over haar mislukte liefdesleven. Hoe irritant.

Je moet kappen zoveel te drinken, dacht ik geïrriteerd, dan word je altijd zo overmoedig. Ik nam me heilig voor het in de toekomst bij twee wijntjes te laten en begon met een nerveus gevoel te typen.

Lieve Kevin... Nee, dat was veel te zoet. *Hoi Kevin.* Pff, nee, te meisjesachtig. *Kevin.* Te zakelijk. 'Hoe moeilijk is het om een mailtje te schrijven?' zuchtte ik overdreven terwijl ik voor de zesde keer opnieuw begon.

Ha die Kevin,

Ik dacht, laat ik eens een mailtje sturen, is weer eens wat anders dan een gesprekje bij de koffieautomaat. Over die gesprekjes gesproken... Het lijkt me gezellig om eens langer met je te praten. Zin om een keertje een bier-tje te pakken?

Liefs, Olivia

‘Perfect, perfect,’ mompelde ik tevreden en ik greep naar mijn telefoon. Op fluistertoon las ik mijn mailtje voor toen er was opgenomen. ‘Wat denk je hiervan?’

‘Een biertje?’ antwoordde Kirsten afkeurend. ‘Een biertje? Wie nodigt haar droomman nu weer uit voor een biertje. Je bent toch geen voetbalmaatje van hem?’

‘Wat moet ik dan schrijven? Een wijntje?’ fluisterde ik terug.

‘Bijvoorbeeld,’ klonk het stellig. ‘Of wat dacht je van een dinertje.’

‘Een dinertje? Nee, dat ligt er echt veel te dik bovenop,’ zei ik hoofdschuddend.

‘Je wilt toch ook dat het er dik bovenop ligt? Dat is tenslotte de hele bedoeling van deze mailcorrespondentie,’ klonk het droog. ‘Schrijf nou maar op,’ ging Kirsten vastberaden verder. ‘Ik moet nu ophangen, want ik heb een spoedklusje. Later.’

‘Later,’ zei ik, nog altijd twijfelend.

Ik belde Mylène en ook aan haar las ik mijn mailtje voor.

‘Een biertje?’ antwoordde Mylène kritisch. ‘Tja, ik weet het niet. Is dat niet meer voor... Meer voor...’

‘Voor voetbalmaatjes,’ zei ik ietwat nors.

‘Ja, precies,’ beaamde Mylène geestdriftig.

‘Wat zal ik dan opschrijven? Wat denk je van een wijntje in plaats van een biertje?’

‘Hmm, ik weet het niet... Dat kan, maar waarom niet gewoon een dinertje, dat is toch veel romantischer en ook veel duidelijker, want je schrijft het mailtje tenslotte wel omdat je...’

‘Oké, oké, ik doe wel een dinertje,’ viel ik haar licht geïrriteerd in de rede.

‘Niet stressen, lieverd,’ klonk het begripvol. ‘Ik weet zeker dat hij helemaal blij is met je mailtje. *Good luck.*’

Een paar minuten later klikte ik met ingehouden adem op de verzendknop. Ik heb het gedaan, dacht ik zenuwachtig en opgewonden tegelijk. Nerveus sprong ik op van mijn stoel. Wie weet was hij nu wel mijn mail aan het lezen. Ik werd met de seconde nerveuzer en begon te ijsberen door mijn kamer.

‘Wat zal hij antwoorden?’ zong ik vrolijk. ‘Wat zal hij antwoorden?’

‘Wat zal wie antwoorden?’ klonk het opeens geamuseerd achter me.

Met een rood hoofd draaide ik me om en ik staarde in het nieuwsgierige gezicht van Maarten. ‘O, niemand,’ zei ik met een betrappt gevoel.

‘Dus jij staat altijd te dansen en zingen in je kamer,’ grinnikte Maarten. ‘Nou, vertel. Wat zal wie antwoorden?’ drong hij aan.

Ik ging op mijn stoel zitten en staarde hem aarzelend aan. Twee grijsblauwe ogen starden op indringende wijze terug.

‘Oké, oké. Maar je vertelt het aan niemand verder. Beloofd?’

‘Beloofd,’ klonk het plechtig.

‘Ik heb net een mailtje gestuurd aan Kevin,’ zei ik met een zenuwachtig lachje.

‘Kevin?’ klonk het niet begrijpend.

‘Kevin Zeilstra.’

‘Kevin Zeilstra,’ herhaalde hij geamuseerd. ‘En over wat voor mailtje hebben we het dan precies?’ vervolgde hij.

‘Nou ja, een eh... Een uitnodiging,’ antwoordde ik ietwat ongemakkelijk.

‘Een uitnodiging?’

‘Een uitnodiging voor een dinertje,’ voegde ik toe met een hoog, zenuwachtig lachje.

‘Een romantisch dinertje?’ vroeg Maarten met een steeds groter wordende grijns.

‘Hopelijk wel,’ grinnikte ik.

Maarten staarde me met een grijns van oor tot oor aan.

‘Wat is er nou?’ vroeg ik beduusd.

‘Je wilt weten wat er is?’

‘Ja? Waarom lach je nou zo? Hij heeft toch geen vriendin of zo?’ vroeg ik gespannen.

Maarten schoot keihard in de lach. ‘Dat lijkt me zeer onwaarschijnlijk. De beste man zit namelijk al een tijdje niet meer in de kast.’

‘In de kast?’ herhaalde ik stomverbaasd. ‘Bedoel je...?’

‘Ja, dat bedoel ik, ja,’ grinnikte Maarten.

Van schrik sprong ik van mijn stoel af. ‘Is hij homo?’ gilde ik door de kamer heen.

'No doubt about it,' lachte Maarten.

'O, nee,' fluisterde ik. 'Ik heb hem gemaïld, heb overduidelijk laten merken dat ik gek op hem ben, straks leest hij het en sta ik finaal voor gek. Je moet me helpen,' riep ik in paniek uit.

'Helpen?' herhaalde Maarten, nog altijd met een geamuseerde blik in zijn ogen.

'Jij zit toch bij hem op de kamer? Je moet mijn e-mail deleten, het moet, het moet,' riep ik wanhopig uit. 'Straks lacht iedereen op kantoor me uit, kan ik me nergens meer vertonen.'

'Dat zal heus wel meevallen, Kevin zal er vast de humor van inzien.'

'Maar ik wil helemaal niet dat hij er de humor van inziet. Ik wil niet dat hij het leest, je moet het mailtje deleten. Alsjeblieft?' Ik keek hem smekend aan en zag dat hij begon te twijfelen. 'Ik doe alles voor je, echt,' voegde ik er met knipperende ogen aan toe.

'Oké, oké, tegen hulpeloze, smekende vrouwen ben ik niet bestand,' grinnikte Maarten. 'Ben zo terug, ogenblikje.'

Na wat een eeuwigheid leek te duren, kwam Maarten eindelijk mijn kamer weer in gewandeld. 'En? En? Was je nog op tijd?' gilte ik gespannen.

'Precies op tijd,' lachte Maarten. 'Ik moest wel even uitleggen waarom ik aan zijn computer zat, maar ik heb me eruit gekletst.'

'Je bent geweldig,' riep ik opgelucht uit en ik liet me met een zucht achterover op mijn bureaustoel vallen.

'Ik weet het,' zei Maarten, 'maar jammer genoeg ben ik je type niet. Ik ben zo hetero als wat, dus helaas.'

Grinnikend starde ik in zijn vrolijke, grijsblauwe ogen. Mooie ogen, knap gezicht. Niet zo sexy en mannelijk als Kevin, maar hij mocht er zeker zijn. Dat me dat nooit eerder is opgevallen, dacht ik verbaasd.

'Maar over dat dinertje,' vervolgde Maarten met een ondeugende lach. 'Het zou toch sneu zijn als je nu in je eentje in dat restaurant moet gaan zitten.'

'Heel sneu,' grinnikte ik en ik zette een zielig gezichtje op.

'Wat nou als ik met je mee zou gaan?'

'Is dat een aanbod?' vroeg ik.

'Is dat een 'ja'?' weerkaatste Maarten.

‘Zeven uur in Le Gentil Homme?’

‘Deal,’ zei Maarten en hij liep met een grijns de kamer uit.

*

Ik ben er, denk ik met een zenuwachtig gevoel als ik mijn tramhalte zie naderen. Over minder dan tien minuten sta ik oog in oog met Maarten. Misschien is het over een halfuur wel over en uit. Een relatie van zeven jaar, voorgoed verpest. Ik sluit mijn ogen en zie Maarten voor me. Het is verbazingwekkend hoe je opeens in alle hevigheid beseft hoe belangrijk iemand voor je is, als je die persoon dreigt kwijt te raken. Met een benauwd gevoel stap ik de tram uit. Hoe vertel je iemand in hemelsnaam dat je bent vreemdgegaan?